

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.12. S. Joannis Eleemosynarii Regimen.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

Sæculum VII sionis, quæ Ecclesiarum Mater dicebatur,
 A.C. 614. a fundamentis denuo erexit.

§. XII.

S. Joannis Eleemosynarii Regimen.

vita.c.1. n.5 Sanctus Joannes Eleemosynarius Regimen Ecclesiæ Alexandrinæ auspiciatus, convocatis omnibus Ecclesiæ Oeconomis ait: *Circuite Civitatem & Dominos meos omnes usque ad ultimum conscribite.* Admirabundi omnes quærebant, quinam essent hi Domini. Respondit: *Sunt illi, quos vos appellatis pauperes.* Numerabantur autem Alexandria inopes septies mille quingenti, quibus Patriarcha singulis diebus stipem erogabat. Inter primas curas etiam habuit prohibere, ne ementes fallaci pondere aut mensura deciperentur, atque Mandatum ipsius nomine promulgatum fuit, ut res opesque illorum, qui commissæ fraudis convincerentur, Fisco adjudicarentur, inter pauperes deinde distribuendæ. Inde cognoscimus, quanta Patriarchæ Alexandrini etiam in rebus temporalibus fuerit Auctoritas. Cum comperisset, ex Ministris suis aliquos dona accipere, ut in redimendis captivis hos vel illos aliis præferrent, omnes convocavit, & omiſsa objurgatione salarium eorum auxit, severe prohibens, ne ab ullo homine impoſterum quidquam acciperent. Aliqui

n. 6.

n. 7. s. 2.

Aliqui ex his Ministris, tam liberali Præ- Sæculum VII
 fulis sui indole capti, augmentum stipen- A. C. 614.
 dii acceptare erubuerunt.

Sciebat quoque quosdam timore im-
 pediri, ne suas querelas ad ipsum defer-
 rent, quod nunquam non Cancellarii seu
 Notarii, Ecclesiæ Defensores, alii qui Mi-
 nistri circumstarent. Id Virum Sanctum
 permovit, ut bis per septimanam Diebus
 Mercurii & Veneris omnibus, qui habe-
 rent, quod quererentur, publice aures
 dare statueret. Ante portam Ecclesiæ
 Sedes ei ponebatur, & sedilia duo, pro
 viris doctis & piis, quibus colloquebatur,
 Evangelium manibus tenens; nulli vero
 Ministrorum nisi uni Defensori adesse li-
 cebat, ut homines privati majore fiducia
 accederent. At quæ decernebat, De-
 fensores suos, & quidem priusquam ci-
 bum caperent, exequi jubebat; *Si enim,*
ajebat, Deus nobis libertatem indulget
omni hora Domum ejus intrandi, & ora-
tiones nostras offerendi, & si nos cito ex-
audiri cupimus, decet profecto ut quod
nobis fieri volumus, aliis faciamus. Qua-
 dam Die Patriarcha e Civitate egredien-
 te, ut ad Ecclesiam Martyrum iret, mu-
 lier coram eo prostrata justitiam contra
 generum suum flagitabat. Qui S. Epis-
 copum comitabantur, suadebant, ut rem
 differret, donec rediisset; sed ipse re-
 spondit: *Quomodo sperare possum, Deum*
 T t 3 *preces*

n. 8.

S. Joannes
 Alexandri-
 nus.
 c. 10. n. 57.

Sæculum VII *preces meas exauditurum, si banc mulie-*
A. C. 614. *rem audire differam? quis promisit, me*
cras victurum? Tumque ibi stans senten-
 tiam pronunciavit. Alia die, cum usque
 ad horam quintam, id est, undecimam
 antemeridianam expectasset, & nemo e-
 jus Tribunal adiisset, obortis lacrymis re-
 cedentem, S. Sophronius submissa voce
 interrogavit, quæ causa flendi esset. *Hæc*
nempe, respondit ille, quia hodie habeo ni-
hil, quod Jesu Christo pro peccatis meis
offeram. Imo, reposuit Sophronius,
gaudendi causam habes, quod gregi tuo pa-
cem & concordiam tam feliciter procu-
raveris, ut Angelorum instar sine jurgiis
conversentur.

S. Joannes sacram Scripturam non ad
 ostentationem, sed ad formandos mores,
 assidue meditabatur. Ipso præsentem nun-
 quam inutilia proferre licebat; sed ser-
 mo erat vel de rebus necessariis agendis,
 vel facta Sanctorum narrabantur, vel ex-
 plicabatur aliquis S. Scripturæ locus, vel
 dogma ad refellendos plurimos Hæreti-
 cos, quibus illa Regio inficiebatur. Dum
 quis famæ alterius detrahebat, S. Patriar-
 cha solerter sermonem ad alia converte-
 bat, si tamen obtrectari non cessabat,
 tunc quidem tacebat, sed illi, cui portæ
 custodia illa septimana erat demandata,
 præcipiebat, ut hominem istum, si alia
 vice rediret, a Domo arceret. Nulla
 re

c. 8. n. 43. 44.
 &c.

re magis oblectabatur, quam exempla Sæculum VII
 Charitatis pauperibus exhibitæ auscul- A. C. 614.
 tando.

Tandem Joanne Moscho & Sophronio c. 10. n. 60.

notissimæ Probitatis Monachis familia-
 rissime utebatur. Hos tanquam Patres
 suos reverebatur, in cunctis obediebat,
 & cum essent doctissimi, eorum operam
 ad oppugnandos Severianos aliosque Hæ-
 reticos non sine fructu adhibebat; quip-
 pe eorum labore effectum, ut plurima
 Oppida, Ecclesiæ, & Monasteria ab Hæ-
 resi liberarentur. S. Patriarcha populos S. Joannes
 suos sollicitè hortari solebat, ne unquam Patriarcha.
 cum Hæreticis communicarent, etiam c. 13. n. 83.

ideo tota sua vita Communione Catho-
 lica privari necesse esset; nempe liber-
 tate Religionis opera exercendi in illis
 locis, ubi Hæretici dominabantur. *Hac*
in re, inquit, homo Orthodoxus com-
parandus est Marito, cui, quamvis lon-
gissimo tempore ab uxore absit, non tamen
aliam accipere licet.

n. 79.

Quadam die videns multos lecto Evan-
 gelio de Ecclesia exire, etiam ipse exiit,
 & in medio ipsorum consedit. Miran-
 tibus omnibus, dixit: *Filii mei! ubi*
oves sunt, ibi etiam Pastorem esse conve-
nit. Vestri causa ad Ecclesiam descendo,
nam pro me in Domo Episcopali Missam

T t 4

cele-

Sæculum VII celebrare possem. ()* Cum bis hac in
A. C. 614. dustria usus esset, hos quorumdam Ale-

n. 80.

xandrinorum mores emendavit. Quando in Ecclesia garrientes conspiciebat, publice arguebat, & ejiciebat dicens: *Si ad orandum venistis, orate, si ad aliud faciendum, scitote, quod scriptum sit:*

Matt. 21. 13. Domus mea, Domus Orationis vocabitur.

c. 9. n. 50. De Oratorio domestico S. Patriarchæ bis

c. 12. n. 73. præterea mentio fit; imo apparet, quod

in eo non nunquam cum unico Ministro in præsentia unius Laici celebraverit. Credibile est, omnes Episcopos jam illa ætate ejusmodi Oratoria habuisse, atque hujus rei exemplum Sæculo IV. in Vita S. Gregorii Nazianzeni Patris vidimus.

Sup. l. XVI. S. Joannes Eleemosynarius ad Ordinem

n. 16. c. 13. Presbyteratus promovit quemdam Lectorem, qui calceos faciebat, suo labore

n. 87.

liberos, quos magno numero habebat, Uxorem, Patrem & Matrem alebat, & nihilominus suo tempore in Ecclesia sedulo ministrabat. Inde dispicimus Alexandria Clericos, uxores habentes, & Artifices extitisse.

Vir Sanctus Monachos singulari honore prosequatur, nec illi placebant, qui

(*) Da sieht man wiederum ein Zeugniß, daß man im Alterthum stille Messen gelesen habe, und wird unser protestantische Uebersetzer auf ein neues beschämnet mit seinem elenden Geschwätz: Man hat nichts gewußt von einer solchen Messe.

qui mala de quibusdam Cœnobitis referant, cum jam semel a calumniatore fuisset deceptus. Hospitium solis Monachis peregrinis suscipiendis destinatum extruxit. Monasteria quoque duo prope duo Oratoria, quæ in honorem S. Virginis & S. Joannis ædificaverat, fundavit, iisque agros paternæ suæ Hæreditatis adscripsit. Ad hos Monachos dicebat: *Ego corporum necessitatibus providebo, vos pro mea Salute orate. Preces vespertinas & nocturnas pro me, illas vero, quas de die in Cellulis vestris peragitis, pro vobismet ipsis Deo offerite.* Ita scilicet supplere volebat, quod ipse neglexerat, cum vitam Monasticam nunquam duxisset. Monasteriorum istorum exemplo excitati Sæculares noctu orare cœperunt in diversis locis Civitatis, quæ magnum Monasterium referebat. Id ego de Civitate Amathunte in Insula Cyro, in qua natus erat, accipio. Item Peregrinis, Senibus, ægrotantibus Hospitia extruxerat. Quanta Ecclesiæ Alexandrinæ opulentia fuerit, æstimari potest ex jactura, quam unica die passa est, dum tredecim naves, singulas decem modiorum millibus oneratas amisit, & ex eo, quod S. Patriarcha, cum ordinaretur, octies mille auri libras in ærario Episcopali invenerit. Unde facilius adhibere fidem possumus Scriptoribus

Sæculum VII
A. C. 614.

c. 8. n. 47.
c. 13. n. 82.

Monachos
diligit.

c. 14. n. 91.
c. 9. n. 52.
n. 83. n. 55.

c. 14. n. 90.

Sæculum VII narrantibus, eum immensas eleemofy-
 A. C. 614. nas largitum fuisse, & contra commu-
 nis prudentiæ regulas gavisum fuisse, si
 n. 13. 63. 71. pecunias perderet, ut animi ab avaritiâ
 alieni argumentum & patientiæ exem-
 plum daret.

c. 6. n. 34.

Interim S. Patriarcha in mediis divi-
 tiis pauperem vitam degebat, cubabat
 in vulgari lectulo & stragulis laneis lace-
 ratis cooperiebatur. Vir dives ei ali-
 quando aliud operimentum & pretiosum
 dono dedit, quod amore ipsius Patriar-
 cha acceptavit; at illam deinde noctem
 insomnem duxit, quia memoria paupe-
 rum, quos nuditas & frigus affligeret,
 dormire Sanctum Virum non sinebat.
 Altera die illud operimentum venunda-
 ri iussit, emitque ille ipse, qui donave-
 rat, atque alteram jam vice Episcopo
 donavit. Vir Sanctus illud iterum ven-
 didit, & tertia vice ad Benefactorem
 hunc dixit: *Videbimus, quem nostrum
 prius emptionis & venditionis fastidium
 subeat.* Sepulchrum suum semper præ-
 parari jubebat, sed nunquam perfici, eo
 consilio, ut in Festis Solemnibus semper
 moneri posset, illud ob temporis, quo
 moriendum ipsi esset, incertitudinem
 perficiendum esse. Morbo contagioso
 Alexandria grassante, sæpe aderat, cum
 funera curarentur, dicens, hunc aspe-
 ctum & rerum illarum, quæ nos sepul-
 chri

n. 23.

c. 8. 48-

chri admonerent, esse hominibus perquam salutarem. Sæpe expirantibus adstabat, & suis manibus mortuorum oculos claudebat. Presbyteros exhortabatur ut pro defunctis Collectas, id est, Missas celebrarent, atque factum aliquod narrabat prodigiosum, ut ostenderet, mortuos exinde adjuvari. (*)

§. XIII.

Joannis Moschi Itinera.

Joannes cognomento Moschus, cujus opera Joannes Eleemosynarius ad oppugnandos Hæreticos felici eventu usus fuit, primum vitam Monasticam in Congregatione S. Theodosii in Palæstina professus fuerat. Ab Abbate suo in Ægyptum sub auspiciis Regni Tiberii Imperatoris, id est, anno circiter 578. negotiorum domesticorum causa missus, usque in Desertum Oasinum penetravit, Monachum visurus ex Cappadocia advenam, nomine Leontium, de quo multa virtutis maximæ argumenta audiverat, & qui postea animam suam dedit,

ut

(*) Ex his liquet, S. Patriarcham credidisse, Defunctorum animas, utique non illas, quæ in Cælo vel in Inferno existebant, precibus vivorum posse adjuvari, & quam absurdus sit Protestans noster in suis Annotationibus exclamans: Die lieben Alten haben nichts gewünscht von einem Segfeuer.

Sæculum VII
A. C. 614.

n. 49.

Prol. in prat.
Spir.

Prat. c. III.